

Tisdag 9/1 – 90

Tveksam lyfte jag min blick mot skyn men jag såg ännu inte något. De hade sagt att undret skulle inträffa just denna timme, just denna dag. Fylld av förväntan men lika fullt skamsen stod jag och väntade på att frälsaren skull komma.

Ingen visste varifrån ryktet ursprungligen hade kommit, men det tycktes ha tagit fart samtidigt i alla jordens hörn. De stora religionerna kunde visa fram glödande profeter som samstämmigt hävdade att just deras religions frälsargestalt skulle framträda på jorden inom kort, och alla beräkningar som gjordes på grundval av gamla urkunder och uppenbarelser pekade i samma riktning: denna dag och denna timme.

Vi var ett tämligen stort antal människor som hade samlats på den lilla bergknallen i den centralt belägna parken. Ingen sa något, det var som om orden inte längre betydde något, som om vi äntligen var på väg att nå kärnan i livets mångfald. Jag sneglade på dem som stod närmast och konstaterade att ingen lade märke till mig. Vi var en brokig skara av gamla, unga, vackra och fula med vitt skilda ursprung. Och vi såg upp mot himmelen.

Då syntes ett fruktansvärt ljussken, ett ljus som tycktes ha sin källa vid den östra horisonten, ett ljussken som snart tvingade oss att slå ned våra förväntansfulla blickar. Sedan gick en våg genom folkhopen och några av de svagaste föll omkull, men snarare av den stora sinnesrörelsen än av fysiskt nödtvång. Och därefter det sista förebudet: det väldiga mullrandet, som tusen åskknallar samlade till en, som havets alla dånanden koncentrerade till en enda punkt på jorden.

Till sist reste sig vår frälsare, ja, han reste sig från jorden, han sänkte sig inte ned från skyn. Han reste sig i öster, först som en oformlig rökstod, sedan allt högre till det jättelika svampmolnet stod som en mäktig befriare vid horisonten.

Först då förstod vi vad frälsaren hade kommit för att befria jorden ifrån.

*